

Hemelvaartsweekend



Ommen

13 – 17 mei 2026



Woensdag 13 mei 2026

Het bestuur van ons Hemelvaartskamp, dat bestond uit Marijke, Marjolein en Tieke, was al één of twee dagen eerder naar de camping gegaan om zich voor te bereiden op de komst van de deelnemers. Die werden woensdag vanaf één uur verwacht. Marja en Volkert waren de eerste om een paar tenten op te zetten. De kinderen zaten nog op school.



Je mocht niet het terrein op met auto's, dus alle bagage moest per kar naar de kampeerplaats worden vervoerd. Gelukkig waren er genoeg karren.

Marja en Volkert werden uitstekend geholpen door het aanwezige bestuur, gehuld in regenkleding, dus de tenten die ze bij zich hadden stonden snel en goed.

Opgelucht konden ze de kinderen gaan halen.

Het was een behoorlijk grote groep dit keer. Totaal 36 deelnemers, waarvan de helft kinderen. Die laatste groep bestond uit kinderen van alle leeftijden. Lang niet iedereen was er al die woensdagavond, maar in de loop van de donderdag werd de groep langzamerhand compleet.

De camping was op een terrein van Scouting. Het was een enorm terrein met veel deelveldjes, waar groepen konden kamperen. Naast ons stond een grote groep met

Armeense roots. De voorzieningen waren vrij primitief. Er was een toiletgebouwtje met zeven toiletten voor beide groepen, maar twee waren continu gesloten, en een paar koudwaterkranen om af te wassen. Verder op het terrein was nog een toiletgebouw met uitstekende douches, maar ook alleen koud water voor de afwas.





Wat wel geweldig was, waren de vuurstookplaatsen. Ieder terrein had een eigen plek om een kampvuur te maken. Dat bleek in de praktijk de grootste attractie voor de jongeren. Op verschillende plaatsen op het terrein was ook hout opgeslagen dat met een kar kon worden opgehaald. Gelukkig was het steeds 's avonds droog, zodat er iedere avond een kampvuur kon worden gemaakt.





De vader van Jan Pierre en de opa van Tijmen hielden het vuur een beetje in de gaten, want het moest wel uit zijn voordat we naar bed konden. Met zand er over was dat

overigens een kleine moeite. De as moest wel de volgende morgen naar een speciale bak, een grote asbak, elders op het terrein worden afgevoerd.





Het was leuk te zien dat verschillende kinderen elkaar nog kenden van vorige keren. Het klikte gelijk weer en ze trokken direct weer met elkaar op.

Donderdag 14 mei 2026

Het werd tijd voor de eerste activiteit: waterbeestjes.

De camping ligt aan de Vecht en één van de veldjes lag aan een zijtak, met ondiep stilstaand water. Een ideale plek zou je zeggen om waterbeestjes te zoeken, alleen er waren geen waterbeestjes. Het was bovendien toegestaan, maar ja, zonder waterbeestjes heb je daar niets aan.





Tim had zelfs zijn laarzen meegenomen en deed een



enthousiaste poging wat te vinden. De opbrengst was erg mager: een paar Bolle stroommosselen en bakjes met troep: Dat was wel jammer want daardoor viel dit programmaonderdeel in het water.



Voor de anderen was er weinig te beleven, maar gelukkig heb je dan elkaar voor de gezelligheid.



Wel stonden er varkens op dat terreintje, drie stuks, die toch ook veel vermaak opleverden.

De varkens konden niet bij dat sappige gras en de jongens wilden dat best voor ze plukken.

Op het aangrenzende grasveld werden nog wel een aantal waarnemingen gemeld:

Een stel wilde eenden,



een geribde prachtblindwants,

een driekleurig viooltje,



een kleine vuurvlinder: van boven en van



onderen bezien,

en een Oranjerode schorszwam en de Roodhalskniptor.



Verder nog de Maskerkamlangpoot, een
Beekrombout,



en de Driehoekendagsvlieg

‘s Middags ging een groepje met de jongste kinderen opnieuw op zoek naar waterbeestjes, maar nu een veldje verder. Daar was een vijver met steile kanten.

Je kon hier als groepje moeilijk bij het water komen. Hiet zaten wel veel waterbeestjes.

De oudere kinderen zijn ondertussen met elkaar naar Ommen gewandeld (ja, echt 3 km gewandeld!) om daar bij de Jumbo snoep te gaan kopen. Voortaan maar een zak snoep meenemen als we met de groep gaan wandelen.



Gelukkig was er voor de kinderen toch nog voldoende ander vertier.



's Avonds was er natuurlijk weer choc en een kampvuur.

Vrijdag 15 mei 2026

Voor vrijdag stond er een wandeling op het programma in de buurt van Vilsteren, een klein dorpje met een mooie katholieke kerk. Dat vooral bekend is vanwege het Landgoed Vilsteren.

De ouders met de kleine kinderen kozen voor een ommetje.



Na enige onderhandeling bij de kerk ging een groep van ca 20 personen op pad voor een gemarkeerde wandeling van 5 km.



De vermoeidheid sloeg al snel toe: zodra er een gelegenheid was, werd er even gepauzeerd.

Wie schetst onze verbazing dat de jongeren kans zagen halverwege een afslag te nemen, die hen weer direct terugvoerde naar Vilsteren. De overige deelnemers hebben gewoon de route-bordjes gevolgd en hebben de wandeling voltooid.



Wat er te zien was?

Heel veel
Salomonszegel,

een mooi uitzicht over de Vecht,





een grappig pimpelmeesje in zijn huisje,



en nog een mooi uitzicht

Na afloop troffen we elkaar weer bij de kerk. Natuurlijk zijn we daar even naar binnen gegaan en die we, dat waren natuurlijk vooral de volwassenen.



Snel weer terug naar de camping. Er stond namelijk nog een aantal activiteiten op het programma. Er



werd verzameld bij het onderkomen van de staf van de camping.

Om één uur zouden we de camping helpen met het trekken van Springbalsemien. Bij een overstroming van het terrein door de Vecht twee jaar geleden was er veel Springbalsemienzaad



achtergebleven. Dat was inmiddels een plaag geworden, want het zaait ook nog eens snel uit. Daarom was de camping op zoek naar groepen mensen, die in één keer een flinke hoeveelheid van die plant wilden trekken. Als beloning zouden ze mogen boogschieten. Maar eerst 1½ uur trekken. Bij de start werd natuurlijk uitgelegd wat de bedoeling was. Want hoe ziet Springbalsemien zonder bloemen er precies uit?

En daarna gingen we enthousiast aan

de gang.



Dat valt nog niet eens mee, anderhalf uur is dan best lang.



karren.

Hieronder het transport van de getrokken Springbalsemien van de trekkers naar de



Tussendoor ontdekten Laura en May een apparaat om houtblokken te splijten: een scherp rechtopstaand mes waar je het houtblok opzet en dan met een ander blok er op slaat, zodat het splijt. Eigenlijk een omgekeerde bijl



Tijdens het plukken was er ook nog tijd om naar de natuur te kijken. Zoals naar deze bruine kikker.

Het resultaat van de plukactie mocht er zijn: er werden twee volle karren met Springbalsemien afgevoerd.

Het resultaat van de plukactie mocht er zijn: Er werden twee volle karren met Springbalsamien afgevoerd.





Voor de varkens een lekkernij, dus werd de kar door onze plukkers eerst naar de biggetjes gebracht



om daar de helft aan de biggetjes te voeren.



Het waren drie hele leuke biggetjes.

De kinderen hadden de biggetjes allang ontdekt en waren er regelmatig naar toe gelopen. Inderdaad was het een leuke ervaring. Enerzijds hadden ze best wel trek, maar aan de andere kant vonden ze het maar eng, dat er zoveel toeschouwers waren en schrokken ze steeds als er weer een baaltje Springbalsemien in hun veldje werd gegooid.

Met de rest van de Springbalsemien naar de grote varkens. Die waren veel minder bang en genoten zichtbaar van het maaltje.



Tijdens het plukken kwamen we allerlei leuke beestjes tegen, zoals deze: Ringelrups, die later zou verpoppen tot een mooi nachtvlindertje'



en de Grote tweestreek, een miljoenpoot.

De beloning voor het plantjes trekken was erg leuk: boogschieten. Natuurlijk werd er eerst uitleg gegeven hoe je de pijl op de boog moest doen, hoe je moest richten en hoe je dan moest schieten. Goed opletten helpt dan natuurlijk. Dat zag je aan de resultaten. Achter elkaar mocht iedereen twee keer vijf pijlen schieten.



De eerste vraag is: welk oog is dominant? Ga je rechts of links schieten?

En daarna kon het schieten beginnen, twee tegelijk



En uiteraard moest de pijl in de roos. Maar dat was nog niet eens eenvoudig. Toch slaagde één van de kinderen er in alle vijf pijlen in die roos te krijgen: één in het geel, één in het blauw, twee in het zwart en één in het wit.



Daarna moesten we al snel weer aan het werk voor de pannenkoeken. Er waren weer hele bijzondere en erg lekkere pannenkoeken. Bijv. de beroemde pizza-pannenkoeken, of met kaneel, koekkrumels of

met aardbeien, banaan en slagroom. Maar allemaal even lekker.





Later op de avond werden er nog bolletjes met knakworstjes uitgedeeld, die gretig aftrek vonden.

Natuurlijk was er daarna weer een choc en na de choc was het weer vuurtje stoken.



Zaterdag 16 mei 2026

Voor de ochtend stond een wandeling op het programma bij de Sahara. Waren we gisteren naar het westen gegaan, nu gingen we naar het oosten. Voor een aantal was het bekend terrein, want een paar jaar geleden waren we daar ook al geweest. Niet voor niets heet het de Sahara, want het is een grote zandverstuiving. Heerlijk voor de jongste kinderen, maar ook de anderen gaven er de voorkeur aan



daar te blijven spelen. Ze zijn erg enthousiast aan het bouwen geweest met o.a. een prachtig kasteel als resultaat.



Toezicht van de voorzitter.

Hier volgt het verslagje van een van de jonge onderzoekers:



Toen ik met papa op KNVV kamp was, toen zag ik een zandoorworm. Deze is heel zeldzaam in Nederland.

De zandoorworm had ik gevonden in de Sahara, een zandverstuiving in de buurt van de camping. Eerst had ik een boomstam omgerold en toen riep ik mijn vader omdat ik dacht dat het een albino oorworm was, of een andere soort. De oorworm was super agressief, toch lukte

het me om hem op te pakken. Toen heb ik de natuurgids erbij gehaald, en die schrok toen ie 'm zag! Hij is ecooloog en weet veel van insecten maar had deze waarschijnlijk nog niet vaak gezien in zijn leven.

Toen had ik 'm in een potje gestopt met zand en een paar insecten als prooi. Even later zag ik 'm in een van die insecten bijten, en met z'n knipstaart een kever vastpakken en verpulveren. Hij gebruikte zijn knipstaart dus als MOORDWAPEN!!!! Hij knipte ook een keer in mijn vinger.

JanPiere (8)

Een klein groepje ging de rode route van 5 km wandelen. Mooi afwisselend gebied, met het laatste stuk over de Sahara. Maar toen was het inmiddels gaan regenen. Voor de kinderen geen probleem. Gezellig met z'n allen onder een boom wachten tot het groepje en de autosleutels terugkwamen.



Tijden

s het afscheidsfeestje met lekkere hapjes en drankjes aan het eind van de middag werd het bestuur in het zonnetje gezet.

Ze kregen als dank een schrift met een pen, waarmee alle kinderen hun naam in het schrift

gezet hadden.

Uiteraard werd de dag afgesloten met een kampvuur.

Zondag 17 mei 2026

Helaas, het weekend zat er al weer op. Een aantal deelnemers was zaterdag al afgezwaaid. De anderen bleven tot de zondag.

Eerst nog wat uitslapen en rustig ontbijten. Maar dan komt het echte werk: de koffers en tassen moesten weer gepakt worden en de tenten afgebroken.

Je hoopt altijd dat de tenten droog zijn tegen de tijd dat we ze willen afbreken, maar helaas, er zat niets anders op dan de tenten nat in te pakken. Dat drogen komt later wel.

We zijn nu al benieuwd waar we volgend jaar terechtkomen!

